

га съ забелѣжка, да пише на чески языкъ. Шафарикъ безъ да губи време, заедно съ фамилия-та си отишелъ въ Прага, дѣ-то съ дружина-та си работилъ неуморно въ поле-то на Славянска-та литература. И главна-та причина на отивание-то му въ Прага биле Унгаритѣ, кои-то го строго прислѣдвали и прѣчяли въ прѣдприятие-то му. И тукъ той срѣщналъ голѣми спъжки отъ австрийско-то правителство, но не са уплашилъ. Слѣдвалъ съ голѣмо присхрдце свои-тѣ исторически издирвания и съ бистрий-тѣ си духъ и тихъ характеръ надвилъ всички спъжки и сполучилъ отпослѣ да има голѣмо влияние и почетъ прѣдъ правителство-то, кое-то въ 1837 г. го опредѣлило за цензоръ. Тая служба той приелъ отъ нужда и я извѣршявалъ цѣли 10 год., но билъ такъжъ цензоръ, какъвто ческий-тѣ народъ джлго време има да оплаква и тѣрси.

Въ 1833 год. писалъ въ чешко-то периодическо списание «Музейникъ» «за Русалки-тѣ» и «преглѣдъ на най-нова-та литература у Иллирийски-тѣ Славяни»; послѣ издалъ и особена книжка «за историческа-та топография на крайдунавски-тѣ места». Като отишелъ той въ Прага, едничка-та му пжрва и главна работа била да тури въ рѣдъ сборки-тѣ си, за кое-то посвѣтилъ цѣли двѣ год., като работилъ денонощно. Въ 1835 год. билъ вече готовъ I томъ: «Славянски старини», а въ 1837 год. излѣзлъ изъ подъ печать. Отъ сждържание-те на тая огромна и пжрва научна книга изваждами слѣдующи-тѣ по-забелѣжителни: членове «миѣние за Славянски-тѣ старини, источници за стара-та Славянска история, за народи-тѣ отъ Скитско-то и Литвянско плѣмя, имясловие на Славянски-тѣ племена.» Издание-то на тая книга стреснало всички добродѣтелни и ученолюбиви европейски дружеста, Още въ 1836 г. русска-та Академия надарила Шафарика съ златенъ медалъ. Въ 1838 год. са превела тая книга на русски, въ 1842 на полски, въ 1843/44 на нѣмски въ Лайпцигъ. Дружества-та: Оссолинско, Чешко (на науки-тѣ), Петербургска-та Академия и Одесско-то друж., Берлинска-та Академия, National-Institution Waschingtonsxa, дружество-то на сръбска-та Словестность и Архиологическа-та комисия въ Петербургъ, Мюнхенска-та Академия, Естонско-то ученолюбиво друж., Корутанско-то историческо друж., Русско-то географическо друж., Харьковския университетъ и м. др. нарѣкли го рѣдовенъ и дописователенъ членъ. Въ 1834/35 год. издавалъ иллустрованъ вѣстникъ «Свѣтозоръ», билъ и редактръ на «Музейника», въ кого-то писалъ различни членове, като: «за черния и бѣлъ Богъ, положение-то на Волинъ (сега Пруска провинция, а въ старо